

men uden den Umyndiggørelse, der ligger i Eksekutionsfritagelsen. Man kunde f Eks fastsætte ved en midlertidig Lovregel, at intet Pantebrev, hvorved en Landbrugsejendom pantsættes udover 70 pr c af Ejendomsværdien, kan tinglyses uden Gældsmyndighedens Samtykke. Man kunde foreløbig indføre denne Regel for 5 Aar og saa se, hvordan den virkede, og, hvis den viste sig at virke uheldigt, ikke forny den. Man maa af Hensyn til Haandhævelsen ved Tinglysningsmyndighederne have en ganske bestemt, let haandterlig Værdi. Da Ejendomsskyldværdien ofte er en daarlig Værdimaaler, bør man tage enten den af en Gældsmyndighed fastsatte Ejendomsværdi eller en anden *skarp* Værdi, f Eks sidste Købesum. Endelig maa Reglen af Hensyn til den dygtige Ungdom paa Landet *ikke* være ubetinget, generel. Gældsmyndigheden, som vil besidde megen Erfaring i at bedømme Mennesker og Forhold i Landbruget, skal kunne gøre saadanne Undtagelser, som muliggør en Pantsætning ud over Grænsen, navnlig hvor den unges Dygtighed og andre Forhold taler derfor. Og for ikke at lægge Hindringer i Vejen for Hovedloven, er Bestemmelsen herom optaget i Tillægsloven, der ogsaa søger at modvirke Arveprioriteterne.

Sluttelig bemærkes, at det maa anses for naturligt at benytte Anledningen af denne Lovgivning om Landbrugets Gældsforhold til at rense vore faste Ejendomme for en Mængde Panterettigheder af forbigaaende Natur, Skadesløsbreve og Ud-læg, der opfylder Tingbøgerne og besværliggør Landmandens økonomiske Bestemmelser over Ejendommen uden Nødvendighed, uden at nogen berettiget Kreditorinteresse motiverer deres fortsatte Bestaaen.

Efter de ovenfor angivne Retningslinier er nedenstaaende Lovforslag udarbejdet.

Da den ovenfor fremhævede karaktermæssige Individualisering af Skyldneren efter min Opfattelse maa være en fundamental Opgave for en Gældslovgivning, ikke mindst paa det heromhandlede Omraade, maa Loven stræbe omhyggelig efter, at det Udvalg, den Myndighed, hvem dens Opgave paa flere vigtige Punkter betros, bliver saa betryggende sammensat som muligt; og hertil sigter Bestemmelserne i §§ 1—2. Ogsaa de vigtige, rent økonomiske Afgørelser, der paahviler Udvalget, motiverer disse. Da idetheletaget de Afgørelser, der her skal træffes, er af overordentlig stor Betydning, maa Udvalget have Karakter af en egentlig *Myndighed* med en Retskyndig til